

Izsó Zita

Visszajátszás

Rég elfelejtett halottaink sírjaira épültek az ötemeletes házak,
amikbe az építetű csődje miatt nem költözött be senki.

Azt mondog, ez a beteljesületlen jövő, ez a mi közös múltunk,
ennek a lezárt ajtóit kell felfeszegetnünk, itt kell benézniük minden egyes

lelakatolt
bejárat mögé, innen kell kikergetniük a lelkiismeret és a kétségbeesés
befészkelődő állatait,
amik kövérre híztak mindattól, amit sajnálatból mindennap beadogattunk
nekik,

mert a visításuktól máskülönben nem tudtunk volna aludni.

Ha ez megtörtént, akkor elmehetünk,

mert nem jön többé olyan eső, ami elől be kellene húzódnunk a félkész tető alá,
és nem ér el többé a változás szele,

de még mielőtt végleg itt hagynánk, másszunk fel a tetejére,

és nézzünk el a szépen gondozott, legjobb magokkal bevetett földek széléig,

csak hogy tisztában legyünk azzal, miről mondunk le,

amikor végleg kilépünk az ajtón, leporoljuk a ruháinkat,

és mintha nem ismernénk egymást, kezet nyújtunk, és újra bemutatkozunk.

Izsó Zita (1986) költő,
műfordító, drámaíró,
a FISZ–Kalligram Hori-
zontok Világirodalmi
Sorozat és az Üveghegy
gyermekirodalmi oldal
egyik szerkesztője.

Angol, német, francia
és spanyol nyelvből for-
dít. Kötetei: Tengerlakó
(FISZ, 2011), Színről szín-
re (PRAE–Palimpszeszt,
2014), Pesti nő (interjúk,
Bach Mátéval közösen,
Athenaeum, 2017), Éjsza-
kai földet érés (Scolar
Kiadó, 2018).

Utórengés

A part mellett madarak várakoznak.

Az egyik hal túl közel úszott a felszínhez –

erről eszembe jutott,

vajon látszik-e az arcomon, hogy épp rád gondolok.

Arra, hogy tulajdonképpen nem is a végén fejeződött be,

hanem akkor, amikor egyszer hiába vártalak órákon át,

és hogy elfoglaljam magam,

egy elektronikai bolt kirakatába tett tévén végignéztem

a lenémított híradót,

láttam, ahogy hang nélkül rángatózik a földrengés túlélőinek arca,

*és attól kezdve tudtam,
hogy soha többé nem fogok tudni rólad beszélni.
Csak álltam a rosszul lemosott üveg előtt,
rágcsáltam a neked hozott cukrozott mogyoró maradékát,
és miközben mutatták,
hogyan dőlnek le a legöregebb istenek templomai,
nem volt nehéz elképzelni,
hogyan foglak elfelejteni.
Azóta már csak az arcomon vonulsz néha át,
ahogy a tévéképernyő alján a legfontosabb hírek,
vagy a bezárt boltok bejárata fölött mozgó fényfelirat.
És akik azóta néha mellettem alszanak,
sokszor mondják, hogy álmomban beszélek.
Ilyenkor jössz felszínre bennem,
mint süllyedő hajóból a légbuborék,
aztán felébredek, és rendszerint nem emlékszem semmire,
de még egy darabig a közös életünk időzónájában élek,
ha csörög a telefonom például, mindig remélem, te hívsz,
ha kopognak, hogy te állsz az ajtó előtt.
Mint földrengés után gazdátlaná vált állatok,
amik egy ideig
minden emberi szóra úgy hallgatnak, mintha az volna a nevük.*

Lángültetés

*Azt mondta, mielőtt el tudnék menni,
rám gyújtja a nevét.
Gyorsan növvő lángokat ültetett körém,
a levelei megmozdultak, ha fújta őket a szél.
Én mégis mindig közelebb ültem,
hogy el tudjam olvasni a testemre írt szavakat,
hogy kövér vagyok, és hogy vastag a derekam.
A rendőrségen azt mondták, ez nem is igazi fenyegetés.
de aztán egy nap mégis kigyulladt a ház,
én azt már nem láttam,
mert egy másik házban
minden vizemet egy égőpiros virágra locsoltam
és ahogy nőtt, reméltem, hogy napról napra
egyre mélyebbek lesznek itt a gyökereim.*

Mély levegő

*Gondosan letisztította a házban a tükröződő felületeket,
hogy ha hazajön, szembe tudjon nézni önmagával.
Elmosta az edényeket, lefelé fordította őket,
hogy kicsöpögjön belőlük az önutálat.
Aztán amikor bedugta a gáztűzhelybe a fejét,
behunyta a szemét, és az első randijukra gondolt,
milyen nagy szeretettel tanította neki,
hogyan tudózze le az olcsó cigit.*

Gyász

*Egyikük
kiülteti halottait az aluljáróba, az útkereszteződésbe,
és ha pirosra vált, beküldi őket a kocsik közé
kendőt ad rájuk és kapucnit, elrejtí az arcukat
fel ne ismerje őket valaki,
hiszen nem lehetnének itt.
A másik csak álmában találkozik velük,
egy hófehér szobában fekszik,
szépen sorban
megszüli a halottait,
és hiába tesz a szájukba cumit,
hiába ringatja őket egész nap
akkor is csak sírnak,
képtelenek elaludni.
Be kell látnia,
hogy egyiküket sem fogja tudni életben tartani.*